

Yvonne Widekär

Från: Tommy Widekär <ranchboy3@hotmail.com>
Skickat: den 30 november 1999 08:28
Till: ananas80@hotmail.com; e98roha@thn.htu.se; bajen.fan@telia.com; bengt.hakansson@fargelanda.se; bettan666@hotmail.com; wingard@2.sbbs.se; camilla_kantor@hotmail.com; cochise@altavista.net; dan_lex@hotmail.com; Mattias.Edvinson@wartsila-nsd.com; elimareri@telia.com; jan.nyvall@swipnet.se; j.rudqvist@telia.com; como.steros@swipnet.se; chrille_sole@hotmail.com; erik.kunder@fargelanda.mail.telia.com; linda.kunder@telia.com; Widekär Yvonne; punimurp@hotmail.com; micke.s@fargelanda.mail.telia.com; londareldhand@hotmail.com; hakansson@telia.com; a12040@hotmail.com; NORE.WIDEKARR@F.SJ.SE; odd_arild@yahoo.com; it1.map@memo.volvo.se; geckok@algonet.se; ronny.widekär@telia.com; o.rudqvist@fargelanda.mail.telia.com; sigge2@hotmail.com; kyrreber@online.no; sportig84@hotmail.com; Taeko_kino@hotmail.com; andreas.thulin@beta.telenordia.se; w.widekär@telia.com
Ämne: On the road (veckobrev 13,30 november 1999)

Med anledning av Thank's giving helgen har detta brev blivit lite försenat.

Det har blivit tisdag för mig, dock mycket tidig morgon och jag kan läsa i Expressen att ni haft storm och elände. Dock vet jag också att det varit första advent (något man inte har här) och det är ju faktiskt mer än trevligt. Själva har jag befunnit mig på resande fot (on the road) sedan onsdags morgon, men veckans nöjen började egentligen med två biobesök. Ja, jag tyckte liksom att jag kunde vara vard det nu när det drar ihop sig till "finals och elände. (faktiskt bara nio dagar kvar i plugget !)

Nya Bondfilmen var väl som de filmerna är i allmänhet nu fortiden, förutseende och halvtråkiga. Bondbrudarna var vackra och Bond såg som vanligt onaturligt fräsch ut för sin ålder. Naja han är väl kanske tidslös. Däremot kan jag rekommendera en annan film vid namn Dogma som överaskade mig totalt och då inte för att Ben Affleck och Matt Damon var särskilt bra, utan fenomenet Alan Rickman vars sankte Per karakter kommer gå till historien som en av de mest knasigaste.

Resan bar mot New Orleans. 92 svenska mil från Macon. Vi var två fulla bilar, alla svenskar. Om det inte hade varit för amerikanarnas fortjusning i cementvagnar, hade denna interstateresa kunna bli som en ljuv svensk varvind. Nu blev det tyvärr inte så eftersom att cementen har en tendens att bli väldigt vagig och bilen cruisar fram likt en ralsbuss mellan Uddevalla-herrljunga. Men man skall väl inte klaga när vagnarna är minst fyrfiliga och att det fanns stor potential till att ösa på, även om Thank's giving är USAs största högtid och därmed den mest trafikerade helgen på året.

Vid gränsen till Alabama passerade vi resans första tidszon. Det innebär att man flyttar tillbaka klockan en timma och tjänar därmed tid. Utanför Anniston förklarade skyltar att det var här som filmen Forest Gump spelades in och även utspelade sig och efter några ytterligare mil kom vi fram till Montgomery som är huvudstaden i delstaten. Det var här som det egentligen var meningen att jag skulle bli plattad med Hank Williams, men nu blev det tyvärr inte så den här gången. Istället lärde jag mig att denna stad länge ansågs som den mest rasistiska staden i hela USA. Det var här som den stora bussstrejken 1955 utspelade sig, då svarta slutade åka buss eftersom att de vita alltid hade företräde till sittplatserna. Bojkotten innebär att det vita bussbolaget kursade, eftersom att de flesta vita ändå inte åkte buss, eftersom att de hade bilar. Människor var lika korkade förr!

I Mississippi fick jag gashud för första gången på denna resa. När vi passerade gränsen till det vi kallar "bluesdeltat" exploderade bilstereon i "Bad to the bone, tätt följt av "Mary had a little lamb" med Steve Ray Vahan. Lyckan var fullkomlig för en bluesfantast som mig givetvis.

Det är givetvis musiken som är viktigast i delstaten Mississippi och eftersom att jag inte tidigare fått tillfälle att bekanta mig med allt det harliga där bar turen förbi Ferriday och Mississippis västbank för förkovring i Jerry Lee Lewis lilla hemstad. Informationsskyltarna förklarade glatt att det var här som hans föräldrar belånade huset för att

deras nioariga son skulle få ett piano. De klarade givetvis inte avbetalningarna på pianot och de fick lämna huset. Jag misstänker att de inte ångrade det senare i livet.

Mississippi är givetvis bluesmusikens vagg. Så gatt som varje litet plantage har varit ett Betlehem som fött fram bluesmusiker och dessa har i sin tur influerat Rolling stones, U2 och många av världens ledande rockgrupper.

Andra intressanta smasamhallen som fött fram legender, som vi passerade:

Hasslehurst: här föddes Robert Johnson. På 30-talet turnerade han i floddeltat och spelade in sina egna sånger tills han via en skivbutikägare kom i kontakt med American record company, som bandade honom på olika hotellrum, totalt 29 stycken som alla är klassiker i dag. Bl a Crossroad blues, hellbound on my trail, love in vain, sweet home Chicago.

Han dog 1938 av stryknin som blandats i hans whisky. Han blev bara 27 år och det har bedragit till den kultstatus som han har idag.

Rolling Fork: Här föddes Muddy waters

McComb: Bo Diddley

Itta Bena: BB King

Indianola: Albert King, Howlin Wolf

Clarksdale: John Lee Hooker, Sam Cooke, Ike turner

Forutom denna fantastiska resa genom musikhistorien kommer jag också minnas Mississippi som staten där jag fick mina första biter för oldrickning i bilen. Föraren åkte dit för fortkörning och att vi hade oljor öppnade i bilen, 1000 dollar hotade sheriffen med, vad jag kommer få var han mer fortrogen om, men jag misstänker det värsta. På torsdag kan vi ringa till courthouse i det berörda countyt och få reda på beloppet.

New Orleans är antagligen en av de trevligaste städerna på jorden. Jag tyckte det redan 1990 då jag luffade runt med greyhound. Självklart spelar det otroliga folk och festlivet in som finns där varje kväll och natt när jag förklarar min kärlek till Orleans, men man skall heller inte glomma romantiken, traditionerna, den rika historia som denna stad har. Och den kulinariska upptäcktsresan förstås. Typiska rätter från kreolköket är det som N'awlinsbor kallar jambalaya (vad vi skulle kalla pyttipanna och spanjorerna Paella) Gumbo som är en enkel soppa med ris och rikor (kanongott). Alligatorstek (starkt). Min favorit är dock po' boy, ursprungligen en baguette med billig fyllning som såldes för 5 cent till "poorboys", därav namnet.

Av nyfikenhet slår jag upp ordet kreol i American heritage dictionary, som påstår att det betyder "negerfödd i sin herres hus". Kreolerna var halvblod, befann sig längst ner på stegen och var oftast födda av fria män och slavkvinnor.

På fredagsmorgonen åkte vi vidare mot Memphis, en resa på 60 mil. Det blev givetvis ett besök på Graceland, Elvis hus, Sun studio där allt en gång började och kvällarna spenderades på kanske världens häfnigaste partygata "Beale street".

Som ni förstår blev detta en helt underbar tripp för mig och jag vågar sticka ut hakan och säga att detta var några av mitt livs roligaste dagar.

Jag hoppas att ni själva får tillfälle att göra en äkta roadtrip genom det amerikanska landskapet någon gång i ert liv om ni nu inte redan gjort det.

Livet är underbart !

Get Your Private, Free Email at <http://www.hotmail.com>